

Bilag 1.**KØBENHAVNS MAGISTRAT**

Overborgmesteren

*Rådhuset, d. 5. februar 1953.**Til indenrigs- og boligministeriet.*

Indenfor Københavns kommunalbestyrelse har der længe været ønske om, at kommunen påny skulle tage spørgsmålet om en sanering af de usunde bydele her i byen op.

Man er klar over, at et tidspunkt som det nuværende, hvor der ikke i København findes nogen boligreserve, ikke er det ideelle for foretagelse af en sanering. Men man tør ikke vente længere. Forholdet er det, at boligmangelen i København ikke kan afskaffes ved byggeri i Københavns kommune, eftersom denne nu på det nærmeste er udbygget.

Den københavnske boligmangel er et hovedstadsproblem, idet de nye boliger må bygges i Københavns omegnskommuner. Københavns kommunalbestyrelse kan derfor kun bidrage til en løsning ved at sælge sine grunde i omegnen til boligbyggeri, og dette er kommunalbestyrelsen rede til at gøre når som helt. Man er i forhandling med kommuner og boligselskaber ikke blot om alle inderzone-arealer, men også om visse mellemzone-arealer. Men tidspunktet for byggeriets udførelse bestemmes i første række af de kommuner, i hvilke grundene er beliggende, idet bygherrerne er henvist til disse med hensyn til opnåelse af kaution for statslånene.

I den således foreliggende situation kan man ræsonnere: Der er boligmangel i København. Boligmangelen kan ikke afhjælpes ved Københavns kommunes foranstaltning. Altså kan Københavns kommune intet gøre med hensyn til sanering. Et sådant ræsonnement — hvor logisk det end kan synes — betragter kommunalbestyrelsen imidlertid som uforvarligt overfor byen og dens indbyggere.

Saneringen af usunde bydele i København har nu hvilet i næsten 10 år efter at man i 1942—43 ryddede ca. en trediedel af Adelgade—Borgergade-kvarteret.

En hurtig fuldførelse af denne sanering må siges at være en uomgængelig nødvendighed.

Allerede indenrigsministeriets saneringsudvalg karakteriserede i sin betænkning af 1938 kvarteret således:

„Ejendommene i Adelgade—Borgergade-kvarteret må utvivlsomt siges at være „slidt op“. Mange af dem er i en sådan tilstand, at de antagelig end ikke vil kunne blive stående, hvis nabohusene blev revet ned. Hertil kommer, at de, hvad indretningen angår, svigter med hensyn til de minimumskrav, man i moderne tid må stille til beboelses-ejendomme“.

Siden nedrivningerne i 1942—43 har man i kvarteret måttet nedrive 46 bygninger (navnlig side- og baghuse), som var for dårlige til, at de kunne bruges; flere af dem truede med at styrte sammen. Yderligere står 38 bygninger tomme eller så godt som tomme. Man tør dog ikke rive dem ned, da de danner støtte for ibrugværende bygninger.

Fuldførelsen af kvarterets sanering medfører nedlæggelse af 994 eksisterende beboelser og 779 lejemål om erhvervslokaler, heraf 273 uden ophold af mennesker.